

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.592 van 27 februari 2001
in de zaken A. 79.219/XIV-848
A. 79.220/XIV-849**

In zake : I. XXX
II. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Oekraïense nationaliteit, op 3 juli 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
21 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Oekraïense nationaliteit, op 3 juli 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
21 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikkingen van 20 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN die, loco Advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de samenvoeging van de beroepen.

Overwegende dat de echtgenoten XXX ieder in een afzonderlijk verzoekschrift opkomen tegen de weigering hen als vluchteling te erkennen; dat de afwijzende beslissing, die ten aanzien van de vrouw wordt genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het dan ook aangewezen is beide

zaken wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De echtgenoten XXX en XXX beiden van Oekraïense nationaliteit, komen op 18 augustus 1996 in het Rijk aan en vragen de volgende dag om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvragen worden op 29 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Wat de man betreft, steunt de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal op volgende gronden :

"Volgens de verklaringen die betrokkene op 1 augustus 1997 voor het Commissariaat-generaal aflegde zou hij voor 1994 geen zware problemen gehad hebben aangezien destijds iedereen aan de situatie van Joden in Oekraïne gewend was. Vanaf 1994 echter zou volgens betrokkene de situatie van Joden in Oekraïne dermate verergerd zijn omwille van de opkomst van de Roech-beweging en van de UNSO. Op 31 juli 1995 zou betrokkene zich naar de Joodse begraafplaats van zijn woonplaats Bilgorod Dnistrovs'kij begeven hebben om de begrafenis van de 17-jarige zoon van zijn vriend Isaac Ruetman bij te wonen. De overledene zou volgens betrokkene gestorven zijn enkele dagen nadat hij door de politie werd opgepakt. De begrafenisplechtigheid zou volgens betrokkene zijn uitgelopen op een meeting. Er zouden volgens betrokkene ongeveer 80 personen aanwezig geweest zijn. Tijdens deze meeting zouden de aanwezigen aangevallen zijn door een groep militanten. Volgens betrokkene zouden de aanvallers leden van de UNSO geweest zijn. Betrokkene zou zwaar geslagen zijn en zou het bewustzijn verloren hebben. Betrokkene zou op het politiebureau bij bewustzijn gekomen zijn, waar hij daarna zou zijn weggejaagd. Men zou hem gezegd hebben dat hij blij mocht zijn dat hij nog leefde. Rond 19.00 uur à 20.00 uur zou

betrokkene thuisgekomen zijn waarna zijn vrouw contact zou genomen hebben met het hospitaal waar een kennis van betrokkene werkte. Betrokkene zou naar aanleiding van zijn verwondingen gedurende 21 dagen gehospitaliseerd geweest zijn. Betrokkene zou ook vanaf september 1995 telefonische bedreigingen ontvangen hebben en dit tot midden 1996. Volgens de betrokkene kwamen de dreigtelefoons met een frequentie van soms één per week, soms meerdere per week. Sommige weken zou er zelfs elke dag gebeld zijn. Men zou geld gevraagd hebben en aan zijn vrouw zou men gezegd hebben dat ze omwille van haar samenleven met een jood de rekening zou gepresenteerd krijgen. Eind juli 1996 zou betrokkene geconvoceerd zijn om op 31 juli 1996 als getuige te verschijnen in verband met een familiaal dispuut dat eind juni 1996 bij burens zou hebben plaatsgevonden. Betrokkene zou geconvoceerd zijn door en voor de kwartieragent. Toen betrokkene zich op 31 juli 1996 zou aangemeld hebben, zou hij een zak over het hoofd gekregen hebben en een niet nader gespecificeerd persoon zou hem een slag in de nek gegeven hebben. Betrokkene zou hierdoor het bewustzijn verloren hebben. Betrokkene zou wakker geworden zijn op een andere plaats, in een barak. Betrokkene zou daar gedurende acht dagen zijn vastgehouden. Overdag zou betrokkene geslagen en zelfs gefolterd zijn. 's Nachts zou men betrokkene alleen en geboeid in de barak achtergelaten hebben. De ontvoerders zouden betrokkene geld gevraagd hebben. Eveneens zouden de niet nader gespecificeerde ontvoerders betrokkenes vrouw tijdens zijn ontvoering opgebeld hebben om haar eveneens te bedreigen. Ze zou moeten scheiden of anders zou haar hetzelfde overkomen. Betrokkene zou op 8 augustus 1996 's nachts met behulp van een vriend (Chervone Valeri) van deze plaats ontsnapt zijn. Betrokkene zou hierop ondergedoken zijn bij dezelfde vriend, die contact zou opgenomen hebben met betrokkenes echtgenote. Eveneens zou deze vriend betrokkenes vertrek georganiseerd hebben. Betrokkene zou op 15 augustus 1996 's nachts samen met zijn echtgenote in een vrachtwagen de stad verlaten hebben. Op 18 augustus 1996 zou betrokkene en zijn echtgenote 's avonds in Antwerpen aangekomen zijn, niet wetende dat Antwerpen in België lag. De volgende dag, 19 augustus 1996, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan.

Niettegenstaande de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was, blijkt uit het onderzoek ten gronde dat er dient te worden vastgesteld dat het feitenrelaas zoals het verschillende malen door betrokkene werd gegeven (interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 augustus 1996 - vragenlijst zoals door betrokkene ingevuld op 26 augustus 1996 en overgemaakt aan het Commissariaat-generaal op 27 augustus 1996 en interview ten gronde op

1 augustus 1997) doorspekt is van diverse tegenstrijdigheden. Hierdoor kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door betrokkene ingeroepen feiten.

Vooreerst verklaarde betrokkene zowel tijdens het interview afgenomen voor de Dienst Vreemdelingenzaken als in de door hem ingevulde vragenlijst dat de begrafenisplechtigheid op het Joodse kerkhof plaatsvond op 12 juni 1996. Tijdens het interview afgenomen door het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat de begrafenisplechtigheid plaatsvond op 31 juli 1996. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ten gevolge van de aanval bewusteloos viel en hij dezelfde avond zelf bij de politie ging omdat hij klacht wilde neerleggen, terwijl hij in de vragenlijst vermeldde te zijn gearresteerd omwille van zijn deelname aan een meeting op de begraafplaats en tijdens het interview ten gronde afgenomen door het Commissariaat-generaal verklaarde het bewustzijn te hebben verloren en te zijn wakker geworden bij de politie. Ook verklaarde betrokkene tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij door de politie vriendelijk werd afgewimpeld en naar huis gevoerd. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene door de politie, nadat hij bij bewustzijn was gekomen, te zijn weggejaagd met de boodschap dat hij blij mocht zijn dat hij nog leefde en rond 19.00 uur à 20.00 uur van het politiebureau naar huis te zijn teruggekeerd. Verder verklaarde betrokkene tijdens het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zich na de aanval op het Joods kerkhof liet verzorgen in het hospitaal, terwijl betrokkene tijdens het interview ten gronde voor het Commissariaat-generaal verklaarde naar aanleiding van zijn verwondingen opgelopen op het Joods kerkhof gedurende 21 dagen opgenomen te zijn in het ziekenhuis. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij geen verblijf in het hospitaal. Betrokkene stelde tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook dat hij op 8 februari 1996 zijn werk verliet. Tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij gewerkt te hebben tot augustus 1996.

Eveneens verklaarde betrokkene tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 31 juli 1996 naar aanleiding van een handgemeen waarin hij betrokken was, overgebracht werd naar het politiecommissariaat, terwijl hij in de door hem ingevulde vragenlijst verklaarde op 31 juli 1996 te zijn geconvoceerd door een agent. Tijdens het interview ten gronde afgenomen door het

Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat hij als getuige van een familieruzie bij de burens die eind juni 1996 had plaatsgevonden, op 31 juli 1996 geconvoceerd werd bij de kwartieragent. Betrokkene verklaarde verder tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 2 augustus 1996 kon ontsnappen uit de handen van zijn belagers, terwijl hij tijdens het interview ten gronde afgenomen door het Commissariaat-generaal verklaarde op 8 augustus 1996 door zijn vriend (Chervony) te zijn bevrijd uit zijn ontvoeringsplaats. Betrokkene zou dus gedurende acht dagen hebben vastgezeten. Volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij slechts twee dagen zijn vastgehouden. Ook verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn echtgenote toen eveneens meegenomen, bedreigd en geslagen werd. Voor het Commissariaat-generaal maakte hij daar geen melding van. Hij stelde er enkel dat zijn ontvoerders naar zijn echtgenote zouden gebeld hebben met de boodschap dat ze moest scheiden of dat haar anders hetzelfde zou overkomen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene verder dat de vriend waar hij naar toe gevlucht was voor een grote transportfirma werkte. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zou zijn vriend (Chervony) die hem had helpen ontsnappen luitenant-kolonel van de grenswachters zijn geweest. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat betrokkene pas op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat ze vanaf september 1995 dreig telefoons hadden gekregen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft betrokkene dit niet vermeld. Nochtans zou men gezien de frequentie van de telefoontjes (soms twee maal - soms meer) en de lange periode dat ze hebben plaatsgevonden (van september 1995 tot juli 1996) mogen verwachten dat hij deze ook reeds tijdens zijn eerste interview zou hebben vermeld.

Ook tussen de verklaringen van de echtgenoten afgelegd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal bestaan er belangrijke tegenstrijdigheden die aan de waarachtigheid van het verhaal doen twifelen. Zo verklaarde betrokkene na te zijn aangevallen op het Joodse kerkhof gedurende 21 dagen te zijn gehospitaliseerd. Zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat betrokkene werd verzorgd in het hospitaal doch dat ze daarna beiden, zij het vergezeld van een derde niet nader gespecificeerde persoon, terug naar huis gingen. Daarnaast verklaarde betrokkene zich goed te herinneren dat zijn echtgenote de eerste dreig telefoon gekregen heeft in september 1995 terwijl zijn echtgenote verklaarde de eerste dreig telefoon te hebben ontvangen in april 1996. Ook stelde betrokkene te zijn blijven werken tot augustus 1996. Zijn

echtgenote verklaarde dat hij in februari 1996 ontslag had genomen.

Tenslotte verklaarde betrokkene te zijn geconvoceerd op 31 juli 1996 door de wijkagent voor het wijkpolitiekantoor, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat haar echtgenoot was geconvoceerd voor het centraal politiebureau. Al deze tegenstrijdigheden laten niet toe enig geloof te hechten aan betrokkenes vrees voor vervolging. Betrokkenes geloofwaardigheid wordt eveneens aangetast doordat hij verkeerde informatie gaf over Roech en UNSO. Betrokkene verklaarde tijdens het interview afgenomen door het Commissariaat-generaal dat hij aangevallen werd door leden van UNSO. Volgens betrokkene is dat de afkorting van Oekraïense Nationaal Socialistische Unie terwijl volgens de gegevens in het bezit van het Commissariaat-generaal (Anti-Semitism World Report 1996, Insitute for Jewish Policy Research) UNSO de afkorting van Ukrainska samooborona of Ukrainian Self-Defence. De verklaring van betrokkene is dan ook onjuist. Betrokkene verklaarde eveneens tijdens het interview afgenomen door het Commissariaat-generaal dat door de opkomst van de Roech-beweging het anti-semitisme in Oekraïne sterk uitgebreid was. De Oekraïense Volksbeweging Roech is actief sinds juni 1989 en hield haar oprichtingsvergadering van 8 tot 10 september 1989. Volgens de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal (Ukrain : The situation of ethnic minorities, Question and Answers Series, september 1993) heeft de Roech-beweging onder andere via de voorzitter van haar afdeling Nationaliteiten, Aleksander Burakovsky, die tevens Joods activist is, uitingen van anti-semitisme verschillende malen sterk veroordeeld. Ook deze verklaring van betrokkene is dus onjuist. De door betrokkene neergelegde stukken (geboorteakte, diploma's, huwelijksakte, werkboekje en attest slachtoffer Tsjernobyl catastrofe) brengen geen nieuwe elementen aan en wijzigen bijgevolg de hierboven gedane vaststellingen niet.

Al deze elementen samen beschouwd laten niet toe geloof te hechten aan de beweringen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat er elementen voorhanden zijn om te stellen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolgingen bestaat in de zin van art. 1, par. A., lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

Wat de vrouw betreft is de beslissing van de Commissaris-generaal als volgt gemotiveerd :

"Volgens de verklaringen die betrokkene op 1 augustus 1997 voor het Commissariaat-generaal aflegde zou zij zelf weinig problemen gehad hebben. De grootste problemen zouden zich voorgedaan hebben met haar man. Deze laatste zou zich eind juli 1995 in de namiddag naar een Joodse begraafplaats begeven hebben om de begrafenisplechtigheid van een kind van zijn vriend bij wonen. Dezelfde avond zou haar echtgenoot rond 18.00 uur bebloed zijn thuisgekomen. Haar echtgenoot zou gezegd hebben dat hij was aangevallen door Roech-leden. Betrokkenes echtgenoot zou bij zijn thuiskomst vergezeld geweest zijn door een ander persoon. Samen met deze niet nader gespecificeerde persoon zou betrokkene met haar echtgenoot naar het hospitaal zijn gegaan. Betrokkenes echtgenoot zou aldaar verzorgd zijn en zou aansluitend het ziekenhuis mogen verlaten hebben. Betrokkenes echtgenoot zou naar aanleiding van deze feiten niet gehospitaliseerd zijn. Betrokkenes echtgenoot zou wel verschillende malen gehospitaliseerd zijn doch dit zou uitsluitend te maken gehad hebben met diens hartproblemen. In februari 1996 zou betrokkenes echtgenoot ontslag genomen hebben op zijn werk. In april 1996 zou betrokkene een eerste dreigtelefoon gekregen hebben. Betrokkenes echtgenoot zou op dat moment gehospitaliseerd zijn geweest omwille van hartproblemen. Aan de telefoon zouden onbekenden naar haar man gevraagd hebben. Eveneens zouden deze personen geld geëist hebben. Eind juli 1996 zou betrokkenes echtgenoot door de politie van het centraal politiebureau zijn geconvoceerd in de hoedanigheid van getuige. Betrokkenes echtgenoot zou gedurende acht dagen weggebleven zijn. Gedurende de acht dagen dat haar echtgenoot verdwenen was zou betrokkene verschillende dreigtelefoons hebben ontvangen. Bij deze telefoons zou er aan betrokkene opnieuw geld gevraagd zijn en zou men gedreigd hebben haar man te doden. Betrokkene zou hierna beslist hebben bij de burens te gaan wonen. In de avond van 7 of 8 augustus 1996 zou betrokkenes echtgenoot thuisgekomen zijn. Ze zouden dan nog een week op hun appartement verbleven hebben. Tijdens hetzelfde interview wijzigde betrokkene daarna haar verklaring en verklaarde ze dat haar echtgenoot zich verstopte en dat zij hem in zijn schuilplaats ging opzoeken. Betrokkene zou hoofdzakelijk problemen ondervonden hebben omdat zij als Russische samenleefde met een man van Joodse origine. Betrokkene zou hierover verschillende smadelijke opmerkingen gekregen hebben, zowel op het werk, door kennissen als door burens. Op 15 augustus 1996 zou betrokkene samen met haar echtgenoot Oekraïne in een vrachtwagen verlaten hebben en samen zouden zij op 18 augustus 1996 in Antwerpen aangekomen zijn.

Niettegenstaande de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was blijkt uit het onderzoek ten gronde dat er dient te worden vastgesteld dat de verklaring afgelegd door betrokkene tijdens het interview ten gronde van 1 augustus 1997 voor het Commissariaat-generaal en op de vragenlijst zoals door betrokkene ingevuld op 26 augustus 1996 en overgemaakt aan het Commissariaat-generaal op 27 augustus 1996 grondig verschilt van haar verklaring afgelegd tijdens het interview dat werd afgenomen op 20 augustus 1996 door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vooreerst verklaarde betrokkene tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 augustus 1996 van Joodse origine te zijn en daarom te zijn lastiggevallen, terwijl zij zowel in de door haar ingevulde vragenlijst als tijdens het interview ten gronde voor het Commissariaat-generaal van 1 augustus 1997 verklaarde dat zij niet de Joodse doch de Russische nationaliteit bezit. Eveneens verklaarde zij tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 augustus 1996 dat zij werd geslagen en dat haar fysieke integriteit werd aangetast terwijl zij noch in de ingevulde vragenlijst noch tijdens het interview ten gronde voor het Commissariaat-generaal van 1 augustus 1997 melding maakt van enige feiten waaruit blijkt dat zij fysiek werd benadeeld. Daarnaast verklaarde betrokkene eveneens tijdens het interview afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man in 1996 bij een handgemeen was betrokken, dat de politie tussenbeide diende te komen en dat haar man meegenomen werd, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde dat haar man was geconvoceerd als getuige in een burenruzie.

Daarnaast zijn er ook tussen de verklaringen van de echtgenoten afgelegd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal op 1 augustus 1997 belangrijke tegenstrijdigheden die aan de waarachtigheid van betrokkenes verhaal sterk doen twijfelen. Zo verklaarde betrokkene dat haar echtgenoot na de aanval op het Joods kerkhof in juli 1995 werd verzorgd in het hospitaal doch dat ze daarna beiden, zij het vergezeld van nog een derde niet nader gespecificeerde persoon, terug naar huis gingen. Haar echtgenoot daarentegen verklaarde na de aanval op het Joodse kerkhof gedurende 21 dagen te zijn gehospitaliseerd. Verder verklaarde betrokkene de eerste dreigtelefoon ontvangen te hebben in april 1996, terwijl haar echtgenoot verklaarde zich goed te herinneren dat zijn echtgenote de eerste dreigtelefoon in september 1995 had ontvangen. Daarnaast verklaarde betrokkene dat haar echtgenoot was geconvoceerd voor het centrale politiebureau terwijl haar echtgenoot verklaarde te zijn

geconvoceerd op 31 juli 1996 om te verschijnen voor de wijkagent van het wijkpolitiekantoor. Betrokkene verklaarde tenslotte dat haar echtgenoot in februari 1996 ontslag had genomen, terwijl haar echtgenoot daarentegen verklaarde dat hij bleef werken tot zijn vertrek in augustus 1996. Al deze tegenstrijdigheden laten niet toe enig geloof te hechten aan betrokkenes vrees voor vervolging.

De door betrokkene neergelegde stukken (huwelijksakte, werkboekje) brengen geen nieuwe elementen aan en wijzigen bijgevolg de hierboven gedane vaststellingen niet.

Al deze elementen samen beschouwd laten niet toe geloof te hechten aan de beweringen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat er elementen voorhanden zijn om te stellen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolgingen bestaat in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

2.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissing op 6 november 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Deze beroepen worden opgeroepen op de zitting van 17 april 1998.

Op 21 april 1998 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen waarbij de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen in de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de man wordt verworpen rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt Oekraïner te zijn van joodse origine; dat hij op 31 juli 1995 op de joodse begraafplaats te Bilgorod Dnistrovs'kij de begrafenis bijwoonde van de zeventienjarige zoon van zijn vriend, I. R., die overleed enkele dagen nadat hij door de politie werd opgepakt; dat deze begrafenisplechtigheid uitgroeide tot een protestmeeting die door leden van de sterk nationalistische UNSO en van de Roechbeweging,

ingehuurd door de autoriteiten, werd aangevallen; dat hij ingevolge de bij deze gevechten opgelopen verwondingen tot 28 augustus 1995 gehospitaliseerd werd; dat hij sedert september 1995 dreigtelefoons kreeg waarbij steeds geld werd gevraagd; dat hij, onder het voorwendsel als getuige te moeten verschijnen in een familiaal dispuut van zijn bureu, op 31 juli 1996 door de wijkagent op het politiecommissariaat werd geconvoceerd; dat hij er werd bewusteloos geslagen en gedurende acht dagen op een andere plaats werd mishandeld; dat een vriend die luitenant-kolonel was bij de grenscontrole hem op 8 augustus 1996 kwam bevrijden; dat hij op 14 augustus 1996 aan boord ging van een vrachtwagen met bestemming Antwerpen; dat hij op 18 augustus 1996 in België aankwam;

Overwegende dat de argumenten van de Commissaris-generaal noch in het beroepsverzoekschrift, noch ter zitting worden weerlegd;

Overwegende dat de joodse Gemeenschap de tweede grootste minderheid is in Oekraïne; dat de regering en de gematigd nationalistische Roechpartij zich herhaaldelijk uitdrukkelijk hebben uitgesproken tegen het antisemitisme; dat de regering steun verleent aan joodse kranten, scholen en universiteitsafdelingen van Herbreeuwse taal en litteratuur (Country Reports on Human Rights Practices for 1992, Washington, februari 1993, 956);

Overwegende dat zowel de Roechbeweging als president Kravchuk en vele andere Oekraïense politici zeer sterk antisemitische uitlatingen veroordeelden en de ontwikkeling van de joodse rechten aanmoedigen; dat Aleksander Burakovsky, voorzitter van de Raad van Nationaliteiten van de Roech en joods activist, stelde dat een vanuit de autoriteiten geïnspireerd antisemitisme tot het verleden behoort, maar dat het antisemitisme in de pers nog steeds aanwezig is; dat Anatol Sherbatyuk in staat van beschuldiging werd gesteld wegens antisemitische uitlatingen bij de publicatie van zijn artikel 'De Geest van Bloed' (Immigration and Refugee Board, Question and Answer Series, Ukraine: The Situation of Ethnic Minorities, Ottawa, Canada, september 1993, 16-18);

Overwegende dat de belangrijkste anti-joodse partij de 'Ukrainska Nationalna Asambleya (UNA) in september 1995 door de minister van Justitie werd gederegistreerd daar zij haar registratie in 1994 verkreeg op grond van valse informatie en zij het facisme, de etnische onverdraagzaamheid en het met geweld omverwerpen van de constitutionele orde predikte; dat bovendien de minister stelde dat de UNA niet kon worden onderscheiden van haar paramilitaire vleugel, de 'Ukrainska Samooborona' (UNSO), welke geen enkele wettelijke status bezit; dat er geen bewijs is van een belangrijke etnische

spanning in Oekraïne, met uitzondering voor wat de joden betreft van één gebied, meer bepaald in sommige delen van West-Oekraïne waar de kleine Russische minderheid en joodse groeperingen ultranationalisten ervan beschuldigen voeding te geven aan etnische haat (Institute for Jewish Policy Research and American Jewish Committee, Antisemitism, World Report 1996, 252-253);

Overwegende dat in drieëndertig gemeenten en steden joodse congregaties met succes onderhandelen met de plaatselijke autoriteiten tot het bekomen van plaatsen voor het houden van de erediensten; dat de joodse gemeenschap uitgebreide mogelijkheden heeft tot het beoefenen van haar religie en het houden van culturele activiteiten; dat joodse culturele centra en onderwijsinstellingen vrij kunnen opereren; dat in aanbouw zijnde constructies op voormalige joodse begraafplaatsen en privatisering van deze gronden, mogelijk gemaakt door een Sovjetwet, in 1996 werden bevroren en dit probleem op presidentieel niveau werd gebracht; dat het voormeld probleemgebied in West-Oekraïne wordt bevestigd (Country Reports on Human Rights Practices for 1996, Washington, februari 1997, 1180-1191);

Overwegende dat appellant woonachtig was in Belgorod Dnevstrovsky dat zich niet situeert in de westelijke Oekraïne;

Overwegende dat de door appellant voorgehouden problemen geïsoleerde daden van antisemitisme betreffen waartegen de Oekraïense autoriteiten zich uitdrukkelijk verzetten;

Overwegende dat appellant geen reden geeft waarom hij zich niet tot een hogere overheid of tot de rechterlijke macht heeft gericht toen hij problemen had met de plaatselijke politionele autoriteiten;

Overwegende dat de door appellant ter zitting neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen.".

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de vrouw wordt afgewezen, is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat noch appellante, noch een advocaat voor haar, ter zitting verschijnt;

Overwegende dat artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de rechtspleging voor de Commissie mondeling geschiedt;

Overwegende dat van appellante geen verhoor kan worden afgenomen;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, Bezrodny Leon;

Overwegende dat bij beslissing van 21 april 1998 aan Bezrodny Leon de status van vluchteling werd geweigerd;

Overwegende dat derhalve in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen."

3. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

3.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert :

"Genomen uit de schending van artikel 13 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en de motiveringsverplichting,

Doordat in het bestreden besluit enkel en alleen gesteld wordt dat de door verzoekende partij ter zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en het besluit verder geen enkele vermelding betreffende deze stukken bevat,

Terwijl artikel 13 van het KB van 19 mei 1993 weliswaar bepaalt dat in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgestelde documenten vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, doch lid 2 van dit artikel enkel stelt dat bij gebreke aan een dergelijke vertaling de Commissie niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen en derhalve de inoverwegingneming van dergelijke stukken door de Vaste Beroepscommissie geheel niet uitgesloten wordt, zodanig dat het bestreden besluit moet aangeven of de neergelegde stukken al dan niet in overweging worden genomen en tevens op welke motieven deze al dan niet inoverwegingneming gegrond is.";

dat verzoeker toelicht dat ter zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen meer bepaald krantenartikels werden neergelegd waarin melding wordt gemaakt van de vervolging waaraan joden in Oekraïne worden blootgesteld;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker zelf bevestigt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet verplicht is om rekening te houden met neergelegde stukken die niet in de taal van de rechtspleging zijn gesteld noch vertaald werden, dat de aangevochten beslissing naar behoren werd gemotiveerd door de vaststelling dat de bewuste stukken niet in de taal van de rechtspleging werden opgesteld;

3.1.3. Overwegende dat de bewering als zouden ter zitting enkele krantenartikels zijn neergelegd, tegengesproken wordt door het verslag van de zitting; dat dit laatste enkel melding maakt van de neerlegging van "een dagvaarding, een bewijs van ziekenhuisopname en een brief van 25 februari 1998 van een neef"; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk tot uiting heeft gebracht dat ze gebruik wenste te maken van de haar door artikel 13, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 geboden mogelijkheid om niet-vertaalde stukken buiten beschouwing te laten; dat ze zodoende genoegzaam heeft aangegeven waarom niet op de ter zitting neergelegde stukken werd ingegaan; dat uit artikel 13, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 volgt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen documenten alleen al wegens het ontbreken van een vertaling mag weigeren in overweging te nemen; dat ze daartoe niet verplicht is, niet betekent dat ze bij gebruik van die mogelijkheid tot een bijkomende appreciatie en redengeving gehouden zou zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert :

"Genomen uit de schending van de materiële motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur,

Doordat, eerste onderdeel, in het bestreden besluit gesteld wordt dat verzoekende partij de

argumenten van de Commissaris-generaal noch in het beroepsverzoekschrift, noch ter zitting weerlegt, beslissing die gegrond is op de overweging dat beweerdelijke tegenstrijdigheden in de verklaring van verzoekende partij niet zouden toelaten enig geloof te hechten aan zijn vrees voor vervolging, terwijl verzoekende partij tijdens de zitting van de Vaste Beroepscommissie op coherente en overtuigende wijze het relaas van zijn wedervaren heeft gedaan, relaas dat volledig aansluit bij de vroegere verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en dat toelaat op sluitende wijze een beeld te vormen van de situatie waarin verzoekende partij zich bevond en die hem gedwongen heeft zijn land te ontvluchten,

en doordat, tweede onderdeel, in de overwegingen van het bestreden besluit praktisch uitsluitend naar rapporten betreffende de toestand in Oekraïne verwezen wordt en de (zeer summiere) inhoud van deze rapporten voor waar wordt aangenomen,

Terwijl op geen enkele wijze wordt aangegeven om welke reden aan deze rapporten geloof wordt gehecht boven de verklaring van verzoekende partij, nu deze rapporten in tegenspraak zijn met de verklaringen van verzoekende partij en deze verklaringen van verzoekende partij gestaafd worden door de door hem voorgebrachte krantenartikels.";

dat verzoeker toelicht dat de vermeende tegenstrijdigheden waarvan sprake in de beslissing van de Commissaris-generaal duidelijk slechts details zoals data en juiste chronologie van kleine feiten betreffen, dat de juistheid en geloofwaardigheid van zijn verhaal wordt bevestigd door de ter zitting afgelegde verklaring waarbij opnieuw de vroegere verklaringen werden bevestigd (eerste onderdeel), dat op grond van zeer summiere besprekingen van het land van herkomst wordt afgeleid dat de joden in Oekraïne geheel geen problemen zouden hebben, dat deze rapporten worden tegengesproken door de krantenartikels die hij ter zitting heeft voorgelegd en door zijn verhaal (tweede onderdeel);

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om in onderhavig geval te besluiten dat geen elementen kunnen worden in

aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat deze zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat verzoeker de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen gedane vaststellingen geenszins weerlegt, dat de Raad van State enkel over de rechtmatigheid van de hem voorgelegde uitspraak kan oordelen en dat het hem niet toekomt zelf een onderzoek naar de juiste toedracht van de zaak in te stellen;

3.2.3.1. Overwegende dat verzoeker tijdens de zitting althans naar eigen zeggen "op coherente en overtuigende wijze het relaas van zijn wedervaren heeft gedaan" geenszins betekent dat hierdoor de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal werden weerlegd; dat noch uit de beroepsakte, noch uit het verslag van de zitting kan worden afgeleid dat verzoeker nader zou zijn ingegaan op de talrijke door de Commissaris-generaal in de opeenvolgende versies van zijn relaas ontdekte tegenstrijdigheden, laat staan dat hij deze zou hebben weerlegd; dat verzoeker de onjuistheid van de betreffende considerans niet aantoont;

3.2.3.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet heeft gesteld dat "de joden in de Oekraïne geheel geen problemen hebben", doch geoordeeld heeft dat de door verzoeker voorgehouden problemen hoe dan ook "geïsoleerde daden van anti-semitisme betreffen waartegen de Oekraïense autoriteiten zich uitdrukkelijk verzetten" en waartegen hij derhalve de bescherming van de hogere overheid of van de rechterlijke macht had kunnen inroepen; dat in verband met de situatie van de joden in zijn land verzoeker tijdens de procedure voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen enkel stavingsstuk voorbracht; dat, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel

opgemerkt, ter zitting, in tegenstelling tot wat thans wordt beweerd, geen krantenartikels werden neergelegd; dat verzoeker geen enkel gegeven aanbrengt dat de talrijke gezeghebbende bronnen waarop de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich heeft gebaseerd, enigszins vermag tegen te spreken; dat het enig voorgelegd krantenartikel een voorval in Moskou betreft, met andere woorden buiten het land van herkomst van verzoeker; dat er in geheel niet wordt aangetoond dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op verkeerde inlichtingen is afgegaan; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

4.1. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert

"Genomen uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur,

Doordat het beroep van verzoekende partij ongegrond verklaard wordt op grond van de overweging dat zij haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend verbonden heeft aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, Leon Bezrodny, en dat gesteld wordt dat in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging kan in aanmerking genomen worden omdat aan haar echtgenoot de status van vluchteling geweigerd werd, zonder dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom aan Leon Bezrodny de status van vluchteling geweigerd wordt,

Terwijl de beslissing die ten aanzien van verzoekende partij genomen werd, een afzonderlijke en op zich staande beslissing is, die een eigen motivering dient te bevatten, zodat in deze beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen hadden moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen.";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar beslissing naar behoren heeft

gemotiveerd door de negatieve beslissing nopens de asielaanvraag van de echtgenoot, dat verzoekster de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen gedane vaststellingen geenszins weerlegt;

4.3. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is op de beslissingen van een administratief rechtscollege zoals de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat men moet aannemen dat verzoekster de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidens welke wetsbepaling "de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak"; dat door verzoekster niet wordt betwist dat haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend verbonden was aan de asielaanvraag van haar echtgenoot; dat haar aanvraag met andere woorden steunde op de door haar echtgenoot ingeroepen motieven; dat de reden waarom verzoeksters beroep werd afgewezen dan ook gelegen was in de niet-erkenning van haar echtgenoot, zodat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich ertoe kon beperken naar die uitspraak te verwijzen, zonder de motieven hiervan in de beslissing in verband met de vrouw te moeten opnemen; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 79.219/XIV-848 en A. 79.220/XIV-849 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE

A. BEIRLAEN